

Robot Robi (príbeh č. 3)

Týždeň prázdnin u dedka a babky sa chýlil ku koncu. Oliver na to nechcel ani pomyslieť, veď ešte stále neprebádal povalu.

– Dedko a kedy pôjdeme na tú povalu?

– Oliverko, už som ti povedal, že tam nič nie je.

– Ale ja určite niečo objavím, uvidíš.

Dobiedzal Oliver každý deň.

– Ach ty, nedáš pokoj. Tak poďme, ale musíme byť opatrní.

Olivera výprava na povalu potešila. Zatiaľ tam ešte nikdy nebol a bol zvedavý čo nájde. Dedko zapol svetlo a z každej strany sa na Olivera pozerali staré haraburdy.

V jednom rohu boli prachom zapadnuté sánky, vedľa nich ležal starý koberec a na malej skrinke roztrhané časopisy.

Oliver prešiel na druhú stranu povaly, kde ho zaujala veľká krabica plná káblov, na ktorej ležalo rádio.

– Dedko, môžem si zobrať túto krabicu?

– Oliver, je to len kopa starých vecí. Čo s nimi budeš robiť?

Oliver zasnene pozrel na dedka a povedal.

– Postavíme si robota!

Dedko zobral krabicu do rúk, odniesol ju do kuchyne a položil na stôl. Okolo rádia porozkladal nájdené súčiastky, ktoré sa podobali na ruky a nohy. Chvíľku naprával jednotlivé časti, kým z nich nevznikol malý robot. Všetko nakoniec zviazal tenkým káblom a na hlavu robotovi pripevnil malú anténku.

– Dedko, toto je najsuprovejší robot na svete!

– Áno Oliver, je naozaj vydarený.

– Pozri dedko, ako hýbe rukou a nohou.

– Aáá, vie otáčať aj hlavou!

Dedko sa usmial a pozoroval, ako sa Oliver teší zo svojej novej hračky.

– Aáách, keby tak mohol aj rozprávať..

Pomyslel si Oliver.

Babka Agáta zatiaľ pobehovala po kuchyni a pripravovala večeru.

– Vy dvaja výmyselníci, na dnes už stačilo. Určite ste už hladní, poďte sa navečerať.

Ozvala sa babka a prestrela stôl.

Oliver položil robota do krabice, umyl si ruky a utekal k stolu.

– Vaáá...

Zívol si po večeri. Ani sa nenazdal a bol v posteli, prikrytý perinou. Zatvoril oči a ocitol sa v kozmickej rakete.

– Tomáš, dnes som s dedkom postavil robota!

– To je skvelé, budeš mi ho musieť ukázať.

Usmial sa Tomáš a začal stláčať tlačidlá. Po chvíli sa pozrel na Olivera.

– Pripravený na nové dobrodružstvo, kapitán?

– Pripravený!

Oliver stlačil tlačidlo planéty a kozmická loď znovu plávala v pásoch svetla.

– Vchádzame do roja asteroidov, drž sa Oliver.

Raketa spomalila a vyhýbala sa asteroidom.

– Pozor napravo Oliver!

Oliver otočil volantom prudko doľava, ale nestihol sa vyhnúť menšiemu asteroidu.

Bum, zahrmotila raketa.

– Kapitán, hlavný motor nefunguje, spúšťam pomocné motory. Potrebujeme niekde pristáť.

– Tomáš, pozri!

V dialke pred nimi sa objavila malá planéta.

– Pristaneme tam a skúsime motor opraviť.

Raketa núdzovo pristála v listnatom lese. Dookola boli samé vysoké kríky, cez ktoré nič nevideli. Dvere rakety sa otvorili a kozmonauti vystúpili.

– Poďme skontrolovať motor.

– Myslíš že ho opravíme?

– Uvidíme.

Obaja prišli k motoru a Tomáš vystrašene povedal:

– Je to zlé Oliver. Pokazil sa nám snový generátor. Skúsím ho opraviť.

Tomáš pokračoval v oprave, keď Oliver začul zvláštne zvuky. Keďže nechcel Tomáša rušiť, rozhodol sa ich preskúmať sám.

– Pomóóóc, pomôžte mi niekto!

Oliverovi sa zdalo, že počuje hlas spod rakety.

– Haló?

– Pomóóóc tu som!

A naozaj, pod raketou ležal malý, plechový robot s veľkými očami. Jednu nohu mal zaseknutú priamo pod jej špicom. Iiaľ, Oliver nemal čas skontrolovať miesto pristátia, a tak omylom pristál na obyvateľovi planéty.

- Počkaj, nadvihnem raketu. Uuuufff...
- Povedal Oliver a rýchlo vyslobodil robota.
- Mrzí ma to, museli sme núdzovo pristáť. Si v poriadku?

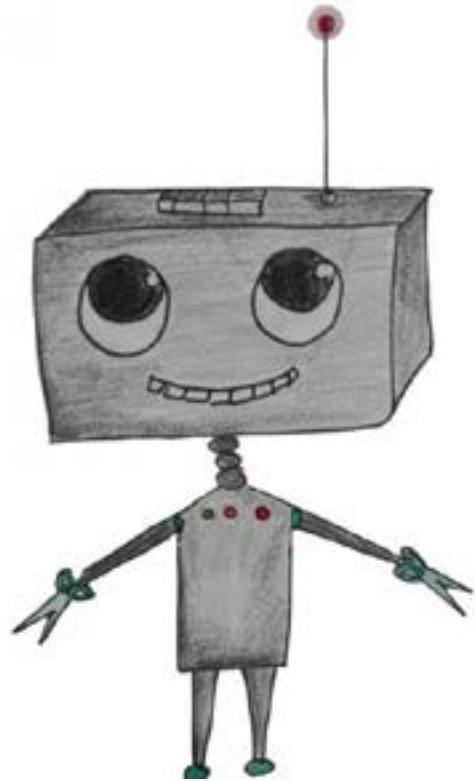
- Áno, ale moja noha... asi je pokazená.

Oliver pozrel na robotovu nohu a pomohol mu vstať.

- Ako to môžem napraviť?
- Prosím, odveď ma k Opravorobotovi, ten mi pomôže.
- Dobre a ozaj, ja som Oliver a ty?
- Ja som robot Robi.

Cestou k Opravorobotovi stretli veľa robotov a každý z nich vykonával svoju prácu.

- Dobrý deň Robi.
 - Dobrý deň Kosačkorobot.
- Pozdravil robota v tvare kosačky, ktorý práve kosil neďalekú lúku.
- Dobrý deň Valcorobot, ako vyzerá nová cesta?
 - Výborne Robi, zajtra bude hotová.

Odpovedal robot v tvare parného valca, ktorý horlivo valcoval asfaltovú cestu.

Dokonca stretli robota predavača, ktorý stál pred obchodom a vykrikoval:

- Nový olej, rozhýbe aj to najstaršie železo!
- Ale Oliverovi sa páčil najviac robot v tvare hodín, ktorý neustále opakoval:
- TIK TAK, TIK TAK, čas na olej, TIK TAK, TIK TAK, ...
- Oliver sa usmial a pokračoval s Robim dole ulicou.

- Robi, každý robot má svoju prácu. Akú máš ty?
 - Vieš, Oliver. Ja, ja nemám prácu. Skúšal som byť strihačom plotov, ale nevedel som, ich pekne ostrihať. Všade boli samé diery.
- Zacvakal Robi svojimi rukami v tvare nožníc.
- A čím by si chcel byť Robi?

- Ja, no ja by som chcel byť vynálezcom!
- Robi zosmutnel, pretože v celej histórii žiadny vynálezca na Roboplanéte neexistoval. Všetky roboty vytvárala fabrika na okraji mesta a každý robot sa narodil s funkciou, ktorú mal navždy vykonávať. Len Robi chcel byť vždy niečím iným, a preto si myslel, že je pokazený.

– Dobrý deň pán Opravorobot.
Povedal Oliver a pristúpil s Robim bližšie.

– Dobrý deň, ako vám pomôžem chlapci?

Robi ukázal nohu Opravorobotovi, ten sa poškrabal jednou z rúk na hlave.

– Tak sa na to pozrime aha ... uhm dobre. To sa dá ešte opraviť.

Opravorobot sa presunul k vysokej poličke, každá bola označená písmenom z abecedy.

– ABCD a tu je R.

Vybral zrolovaný nákres a rozložil ho na stole.

– Takže, potrebujeme náhradný diel číslo A34-D3. Poďte za mnou.

Všetci traja vyšli na dvor za budovou, ktorý bol plný náhradných dielov rôznych farieb a funkcií. Robotické ruky v tvare mixéru, prídavné rakety alebo kolieskové nohy. Opravorobot vybral náhradný diel A34-D3.

– Tak a máme ho.

Robi sa pozrel na všetky náhradné diely, ktoré boli poukladané na dvore. Zaujali ho najmä ruky s piatimi prstami. Pozrel sa na svoje nožnicové a povedal:

– Nemôžem si vybrať iné ruky?

– Načo by ti to boli Robi?

Začudoval sa Opravorobot.

– Mohol by som byť vynálezcom! Ty si nikdy nesníval o tom, že budeš robiť niečo iné?

– Jaáá? Noóó, ja som chcel byť kuchárom, ale s kladivom sa variť nedá. Aáá prácu opravára milujem. Kiež by sa to dalo spojiť.

Povedal smutne Opravorobot.

– A práve preto, by sme mali robiť to, čo nás baví. Ty chceš byť kuchár a opravár, ja vynálezca. A čo keby sme sa dohodli?

– Akú dohodu máš na mysli?

– Ty mi vymeniš moje farbavé, nožnicové ruky a ja zas vymyslím, ako by si sa mohol stať ešte aj kuchárom.

– Hmm, môžeme to skúsiť.

Vrří, buch, buch.

Opravorobot sa pustil do práce. O chvíľu mal Robi opravenú nohu a nové ruky s piatimi prstami.

– To je skvelé! Ďakujem Opravorobot. Teraz cítim, že dokážem všetko!

Radoval sa Robi.

– Oliver, potrebujem plány Kuchárobota a Opravorobota.

Oliver začal hľadať v poličke písmená K a O. Našiel oba plány a podal ich Robimu.

– Takže, diel A by mal ísť do dielu B. Ale keď to zmeníme na D...

– Ako prosím?

Opýtal sa Oliver.

– Červený kábel musíme spojiť s modrým a zelený odpojiť. Dobre, asi som na to prišiel.

– Áno! Oliver, vymyslel som to!

– Hurááá, môžem byť tvojim asistentom Robi?

– Pravdaže Oliver. Potrebujem ešte diely F32-2 a F89-3D.

Opravorobot s Oliverom rýchlo utekali po zvyšné diely a položili ich na stôl. Robi sa pustil do práce.

– Hotovo! Môžeme to vyskúšať.

Robi bol zo sebou spokojný. Na stole sa leskli nové ruky s rôznymi násadami, ako napríklad kladivopanvica, klieštonôž a vrtačkovareška. Kladivo, panvica, kliešte, nôž, vrtačka alebo vareška sa vysúvali podľa Opravorobotovej potreby.

Môj sen sa splnil! Môžem byť kuchárom a aj opravárom. Ďakujem vám chlapci. Budem rád ak nabudúce prídete na obed.

Pravdaže, ale teraz už musím utekať. Môj navigátor Tomáš na mňa už určite čaká.

Ako vychádzali z budovy, Robi sa otočil a hovorí:

– Oliver, som rád, že sme sa stretli. Vďaka tebe si otvorím dielňu a budem prvý vynálezca na Roboplanéte. Pomôžem každému robotovi splniť si svoj sen!

Oliver sa rozlúčil s Robim a kráčal späť k rakete.

– Oliver, práve som opravil našu raketu. Kde si bol?

– To je dlhý príbeh Tomáš. Poviem ti ho nabudúce. Raketa sa odlepila od zeme a Oliver sa zobudil späť do posledného dňa u babky Agáty. Neuvedomil si, že už dnes doobeda po neho príde maminka. Posledné chvíle prázdnin u starých rodičov strávil behaním na dvore s medvedom Tomášom.

Zrazu sa otvorila brána a v nej sa stála maminka.

– Oliver, chýbal si mi. Rýchlo do auta, doma už na teba všetci čakajú.

– Mamiiii!

Rozbehol sa a privítal ju s veľkým objatím.

Na priedomí domu sa objavila babka Agáta a dedko František. Dedko držal v ruke Oliverov kufor a babka perinu.

– Oliver, nezabudni si perinu a dobre sa o ňu staraj.

Žmurkla na Olivera.

Dedko rozcuchal Oliverovi vlasy a povedal:

– Tešíme sa na ďalšie prázdniny, ty šibal.

– Lúbim vás.

Zakričal Oliver a v hlave už odpočítaval dni do ďalších prázdnin.

